

PALKITTUA
★★★
NUORTEN-
KIRJALLISUUTTA
★★★
MAAILMALTA

MAAILMAN LOPUN SAARI

ARNDÍS ÞÓRARINSDÓTTIR
HULDA SIGRÚN BJARNADÓTTIR

SUOMENTANUT MARJAKAISA MATTHÍASSON

ARNDÍS ÞÓRARINSDÓTTIR
HULDA SIGRÚN BJARNADÓTTIR

MAAILMAN LOPUN SAARI

SUOMENTANUT MARJAKAISA MATTHÍASSON

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tukenut tämän teoksen
suomentamista

ISLANNINKIELINEN ALKUTEOS

BLOKKIN Á HEIMSENDI

© ARNDÍS ÞÓRARINSDÓTTIR JA HULDA SIGRÚN BJARNADÓTTIR 2020

SUOMENKIELINEN LAITOS © MARJAKAISA MATTHÍASSON JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50316-4

PAINETTU EU:SSA

*Lukutoukilleme.
Sólrún Harpa ja Hekla Særún,
Freydís ja Þórarinn,
matkaisimme kanssanne ilomieliin maailmaan loppuun!*

Esipuhe

Pimeässä

AJATTELEN ISÄÄNI vankilassa.

Mahtaakohan hän tietää, että minut on siepattu? Ja entä äiti? Etsiikö hän minua?

Varmasti he etsivät minua.

On alkanut hämärtää ja minua paleltaa.

Tuuli ulvoo talonraunioissa. Vaikka kevät tekee tuloaan, täällä sää saattaa silti edelleen olla kurja. Ei kylläkään niin kurja kuin talvella, mutta kotona olisimme kutsuneet tätä kurjaksi sääksi.

Nälkä nakertaa sisuksiani, ja kuuntelen raskasta hengitystä, joka kantautuu korviini pimeydestä.

Täältä en pääse pois ilman apua. Minun on luotettava ystäviini.

Mutta tulevatko he?

Ehkä he kuvittelevat, että minä olen syyppää.

Ei, ei nyt sentään.

He ovat ystäviäni. Me kaikki pidämme yhtä.

Emmekö pidäkin?

Puristan silmät kiinni. Kuinka näin saattoikaan käydä?

Isäni, joka on maailman kiltein ja lempein ihminen, istuu lukkojen takana – ja minä olen täällä.

Makaan hipihiljaa ja yritän kuvitella, ettei mitään tästä tapahtunutkaan. Että emme koskaan muuttaneet tälle saarelle

*ja että olen kotona vanhassa sängyssäni ja pian herätyskelloni
soi. Minä saan muroja ja maitoa ennen kuin lähdän kouluun.*

Muroja ja maitoa.

On outoa, mitä sitä voikaan kaivata.

Sain viimeksi muroja ja maitoa kahdeksan kuukautta sitten.

*Lattialuukun päällä oleva pöly liikahtelee, ja minä pidätän
henkeäni.*

Kuinka tässä oikein kävi näin?

Perhematka

YLIMÄÄRÄINEN KESÄLOMAKO?

Sen jälkeen, kun koulu oli jo alkanut? Niin, että minä saisin *ylimääräistä* lomaa?

Se oli upein idea, jonka olin eläessäni kuullut!

Mahti oli myös tosi iloinen, kun kerroin sille lomasta. Se hyppeli ympärilläni ja haukkui riemuissaan, kun kerroin, ettei sitä jätettäisi hotelli Tassu-Lissuun niin kuin tavallisesti, kun lähdimme lomalle. Mikä kaksinkertainen onni!

Minun olisi varmaankin pitänyt aavistaa jotain jo silloin.

Ingo-veli ei innostunut asiasta ihan yhtä paljon kuin minä ja Mahti, mutta huomasin kyllä, ettei hänellä ollut mitään sitä vastaan, että häipyisimme koulusta, kun se oli vasta alkanut kesäloman jälkeen.

Hän tosin huomautti, että olisi järkevämpää suunnata lomailemaan eteläisemmille seuduille kuin pohjoiseen maailman loppuun.

Mutta siellä maailman lopussa asui mummini, jota en ollut koskaan tavannut.

Todellisuudessa kaikilla tuntemillani oli mummi. Mutta ei minulla, ei ihan oikeasti. Äidinäiti oli kuollut jo kauan sitten, ja isänäiti – me kutsuimme häntä Saari-mummiksi – asui niin kaukaisella saarella, ettei hän ollut koskaan käy-

nyt meidän luona kylässä emmekä mekään olleet kyläilleet hänen luonaan.

”Vau, Saari-mummi odottaa ihan varmasti innoissaan, että tulemme käymään!” minä sanoin.

Isällä oli pakkaaminen vielä pahasti kesken, mutta hän käännähti kannoillaan ja loi minuun vakavan katseen. ”Björk-kulta, kyllähän sinä tiedät, että mummin nimi on Birta. Et saa nimitellä häntä tuolla tavoin, kun olemme päässeet perille. Ei ole mitenkään varmaa, että hän arvostaisi sitä. Tai oikeastaan on jotensakin varmaa... Älä vain kutsu häntä Saari-mummiksi!”

Me olemme *aina* kutsuneet häntä Saari-mummiksi!

Maltoin tuskin odottaa, että pääsisin lopulta tapaamaan tämän salaperäisen mummin. Mummin, joka asui salaperäisellä saarella. Olin ihan varma, että hän tarjoaisi minulle kaakaota ja kandisokeria. Ehkä hän opettaisi minut neulomaan kaulaliinan tai ompelemaan koruompeletta! Minulla oli nimittäin pitkä lista kaikesta mahdollisesta, josta olin jäänyt paitsi, koska minulla ei ollut mummia lähitienoilla.

Ja nyt me olimme matkalla. Olimme melkein perillä.

Kaksi viikkoa sitten isän puhelin oli soinut, kun olimme syöneet illallista. Isä oli siirtynyt syrjemmälle ja palannut pöytään – liidunvalkoisena.

Hänen äitinsä oli kuulemma kaatunut ja lantio oli murtunut. Hänet oli siirretty helikopterilla mantereelle, jossa hänet oli kursittu kokoon. Sairaalasta oli soitettu lähisukulaiselle, isälle, mummin ainoalle pojalle.

Mummi oli kuitenkin kunnossa. Tavallaan. Hän ei ollut hengenvaarassa tai mitään sellaista. Mutta silti on tosi iso juttu, kun lantio murtuu.

Muutaman päivän ajan isä ja äiti olivat kuiskutelleet kiihkeästi.

”Hän on sinun äitisi, Atli. Totta kai me lähdemme hänen luokseen. Heti, kun hän pääsee kotiin. Ja ajoitus on... Ajoitus ei ole huono. Kyllä sinä sen tiedät.”

Isä oli mutissut jotain ja oli kuulostanut kamalan tyytymättömältä. Mutta vanhemmat olivat jatkaneet supisemistaan, kaikenlaisten puheluiden soittelua, ja vähän myöhemmin minä ja Ingo kuulimme uutiset yllättävästä syyslo-mastamme.

Minä seisoin aivan laivan etuosassa – keulassa, isä selitti minulle – ja tarkastelin pikkusaarta, jota lähestyimme. Lai- van kyydissä oli hurjan vähän väkeä. Mummin saari ei selvästikään ollut suosittu matkakohde.

Minä pystyin erottamaan talorykelmän aika lähellä sata- malaituria – siellä pilkotti muutama matala rakennus ja vähän kauempana näkyi suuri kerrostalo. Ranta mutkit- teli välillä korkeana ja hirvittävänä, mutta itse saari ei ollut kovinkaan hirvittävä. Sen keskeltä kohosi melko suuri ruo- hoja kasvava kukkula, jolla laidunsi joitain eläimiä, mutta silti pystyin näkemään, missä saari päättyi. Ehkä meillä olisi aikaa kävellä koko saaren ympäri ennen kuin palaisimme kotiin?

Oli outoa ajatella, että isäni oli varttunut täällä, näin pie- nessä syrjäisessä paikassa. Isä, joka rakasti omituisia kah- vijuomia vaahtokuvioineen, ja joka tykkäsi kierrellä kirja- kaupoissa ja halusi aina katsella uusia paikkoja.

Täällä oli varmasti vaikea katsella uusia paikkoja – saari näytti yhdeltä ainoalta paikalta!

Lautta toitotti äänekkäästi torveaan ja lipui hitaasti sata- maan. Laiturilla seisoj joukko ihmisiä, jotka näyttivät odot- tavan lautan saapumista. Minä yritin etsiä joukosta mum- mia, mutta laiturilla ei näkynyt ainuttakaan lempeää vanhaa naista pyörätuolissa odottamassa syli avoimna lempipojan- tytärtään.

Heti kun laskusilta oli paikoillaan, minä ja Mahti tunkeuduimme lautan työntekijän ohi ja rynnimme maihin.

Mahti kiskoi hihnasta ja vinkui, ja minä kumarruin päästäkseni sen vapaaksi. Se oli varmasti ihan okei. Nythän oltiin maalla.

”Mahti!” kiljuin, kun se oli ehtinyt huolestuttavan kauas, ja minua alkoi epäilyttää. Koira vain pinkoi eteenpäin kuin etsisi koiratarhan toista päätyä. Se ei tietenkään ollut aiemmin nähnyt niin laajaa maaseutua.

Minä seurasin Mahdin perässä ja työnnyin ohi ihmisten, jotka seisoivat laiturilla rykelmässä aivan kuin lautan saapumisessa olisi jotain merkillistä. Sitä voisi kuvitella, että saarella asuvat olisivat tottuneet näkemään lautan!

Mahti kirmasi läheiselle kukkulalle ja kieriskeli ruohikossa. Ymmärsin hyvin sen käytöstä. Minunkin piti päästä liikkumaan laivamatkan jälkeen.

Loikin kukkulalle koiran perässä, pyörin ympyrää ja kailotin: ”Kuulutan itseni, Björk Atlintyttären, tämän saaren kuningattareksi!” Ulvoin kohti taivasta ja Mahtikin ulvoi. ”Julistan sinut Mahti Mallikelpoinen ylimmäksi neuvonantajakseni!” huusin ja kiskaisin sen syliini ja pyörähdin ylimääräisen kiepahduksen. Mahti vinkui surkeasti, ja minä päästin sen vapaaksi. Mahti oli varsin rauhallinen koira. Se oli vain joutunut ”tottumaan Björkin hullutuksiin”, äiti oli sanonut aikoinaan. Mutta nyt me olimme parhaat ystävykset.

Paikalle saapui muutama lapsi tuijottamaan meitä. Kaksi tyttöä ja poika.

He olivat... erikoisia.

He näyttivät oikeastaan siltä kuin olisivat astuneet ulos vanhasta valokuvasta, ajalta, jolloin kaikkia värejä ei vielä ollut keksitty. Heidän paitansa olivat pitkiä ja leveitä, housuihin oli ommeltu paikkoja ja pojalla oli silmälasit, jotka

näyttivät aivan siltä kuin hänen ukkinsa olisi saattanut omistaa ne ennen kuin ne annettiin pojalle. Nenällä silmien välissä oli jopa teippiä.

”Moi”, sanoin heidät nähdessäni. ”Miksi teillä on noin tyhmät vaatteet? Esiinnyttek te jossain näytelmässä vai?”

Se varmaan selitti asian. Mutta lapset vilkaisivat toisiaan ihan kuin minä olisin sanonut jotain täysin käsittämätöntä.

Silmälasipäinen poika rypisti otsaansa.

”Teatterikausihan alkaa vasta sadonkorjuujuhlan jälkeen”, poika sanoi niin kuin asia olisi päivänselvä. ”Kenen sukua sinä olet ja millä asioilla liikut täällä?”

En sietänyt sitä, että ihmiset käyttivät sanoja, joita en ymmärtänyt. Mikä ihmeen sadonkorjuujuhla? Tai asioilla liikkuminen?

”Kenenkö sukua?” sanoin, jotta en paljastaisi, etten tajunnut yhtään mitään. ”Eikö tälle saarelle saa tulla lomalle, mitä? Pitääkö minun olla jollekulle *sukua*? Pitääkö minulla olla kirjallinen lupa kuningattarelta, mitä?”

”Minusta kuulosti, että sinä olet kuningatar”, poika totesi. ”Mikä tuo kuva sinun paidassasi on olevinaan?” Vilkaisin paitaani. Oli ihan selvää, mitä kuva esitti.

”Minecraft”, minä vastasin silti. Poika vain tuijotti minua edelleen.

Kohotin kulmiani. Tekikö hän minusta pilaa? Vai eikö hän oikeasti tiennyt, mitä Minecraft oli?

Lapset vilkaisivat toisiaan, huitoivat käsillään ja alkoivat sitten hihittää.

He hihittivät minulle.

Vaikka *behän* ne eivät tienneet, mitä Minecraft oli.

Minulla oli hetken kurja olo. Mutta sitten ryhdistäydyin.

Tietenkin oli yksi lysti, mitä he ajattelivat minusta. Mehän aioimme vain käydä mummin luona ja nähdä saa-

ren, jolla isä varttui. Sitten palaisin kotiin. En ollut tullut saarelle hankkimaan ystäviä.

Lapset tuijottivat minua edelleen silmät suurina. Ja silmät vieläkin suurempina Mahtia.

”Mikä teitä oikein vaivaa?” kysyin. ”Ihan kuin ette olisi ennen nähneet koiraa.”

”Kylläpä, minä olen taatusti nähnyt koiran. Näin sitä paitsi kaksi koiraa, kun kävin mantereella”, rillipää sanoi innokkaasti ja huitoi käsillään älyttömän paljon ja vikkellästi. ”Näin puistossa yhden mustavalkoisen koiran ja yhden ihan pikkuisen bussissa. Katsoin vain tuota sinun koiraasi, koska en ole sattunut ennen näkemään tuonnäköistä ruskeaa koiraa.”

Tämä oli outo paikka.

”Selvä, okei. Heippa!” sanoin ja juoksin alas lautan luo, iloisena siitä, ettei minun tarvitsisi enää ikinä puhua noiden kummien tyyppien kanssa.

Minä en oikein osannut jutella toisten lasten kanssa. Sanoin usein jotain ihan väärin. Isä sanoi, että ”minun vahvuuteni olivat muualla” ja että minun pitäisi ”kuunnella enemmän ja puhua vähemmän.” En ollut varma, oliko hän oikeassa, mutta oli pakko myöntää, että minun oli helpompi puhua luokkakavereiden kanssa tietokonepeleissä kuin koulun pihalla. Mutta nuo eivät edes tienneet Minecraftia, joten meillä ei selvästikään ollut mitään puhuttavaa keskenämme.

”Et saa rynnätä tuolla tavoin tiehesi”, äiti torui ja tarttui olkapäähäni, kun palasin lauttasatamaan. ”Meidän on pidettävä kiirettä.” Hän seisoi matkatavararöykkiömme vieressä ja yritti hymyillä laiturilla seisoville. Kukaan ei vastannut hymyyn, mutta minusta tuntui, että kaikki tarkkailivat meitä.

Isä seisoi laiturilla puhumassa joidenkin ihmisten kanssa, ja joukko hänen ympärillään tiheni. Isä oli täysin ilmeeton ja otti muutaman askeleen taaksepäin hymyillessään ja nyöky-

tellessään päätään. Hän oli joutunut vaarallisen lähelle laiturinpäätyä – jos hän jatkaisi tuohon malliin, hän putoaisi mereen.

Siksi minä marssin hänen suuntaansa.

”Hei isä!” huusin ihmisten päiden yli. ”Äiti sanoo, että meidän pitää lähteä hotelliin.”

”Hotelliinko?” yksi joukon naisista ihmetteli ja katsoi minua silmiään siristellen.

”Niin, ja sitten meidän pitää alkaa katsella paikkoja”, lisäsin. ”Haluan nähdä KAIKEN tällä saarella ennen kuin palaamme kotiin eikä meillä ole paljon aikaa.”

Isä ei vielääkään hievahtanut, joten tunkeuduin joukon läpi ja tartuin häntä kädestä.

”Etteikö paljon aikaa?” valkotukkainen vanha mies tuumi ja kallisti päätään. ”Mutta ystävä kallis...”

Silloin isä liikahti.

”Niin, tosiaan, on parasta, että menen katsomaan äitiä.”

Heti kun hän mainitsi äidin – Saari-mummin – ryhmässä tapahtui muutos. Kaikki nyökyttelivät päätään ja siirtyivät sivummalle, niin että minä pystyin taluttamaan isän äidin ja Ingon luo.

Ingo oli kantanut koiranhäkin lautalta. Hän seisoi ja siveli itseään joka puolelta aivan kuin hänen kimpussaan ryömisi muurahaisia. Tiesin kyllä, mitä tuo tarkoitti.

”Ravintolassa”, sanoin avuliaasti. ”Taatusti! Laitoit puhelimen ikkunalaudalle, kun olit ottanut kuvan suklaavanukkaasta Ingolandiaa varten. Siellä se on varmaan edelleen.”

Ingolandia oli veljeni YouTube-kanava. Hän haaveili olevansa jonain päivänä tähti.

Ingo kuvitteli, että YouTube halusi nähdä kuvia suklaavanukkaasta lautalla. Eipä ihme, ettei hänestä tainnut tulla tähteä kovin pian.

Ingo loikki stressaantuneena lautan suuntaan.

”Minun on pakko hakea se! Eikö lautta lähde kohta takaisin?”

”Pidä kiirettä, kulta”, äiti sanoi. ”Me odotamme tässä.”

”Ei, emme me voi jäädä odottamaan”, isä hätäili hermostuneena. ”En halua, että äiti kuulee muilta, että olen saapunut. Tule sinä perässä”, hän huusi Ingolle. ”Kysy vain talonmiehen asuntoa.” Isä osoitti korkeinta kerrostaloa, jonka olin eläissäni nähnyt, kiskaisi laiturilta painavimman matkalaukun ja alkoi vetää sitä perässään.

Kerrostalo oli maalattu punaiseksi ja valkoiseksi, mutta maali oli alkanut lohkeilla. Talossa oli kaksitoista kerrosta. Se näytti aivan vuorelta ja heitti pitkän varjon aamuauringossa.

”Isä”, sanoin. ”Eikö me voida ensin mennä hotelliin ennen kun mennään mummin luo? Jätettäisiin matkatavarat sinne?” Odotin innoissani, että tapaisin mummin, mutta en mitenkään viitsisi raahata laukkuja ensin hänen luokseen tuohon kerrostaloon ja sitten hotelliin.

”Täällä ei ole hotellia”, äiti sanoi ja ojensi minulle Mahdin häkin. ”Tämä ei ole sellainen paikka. Isäsi arvelee, että kerrostalossa saattaa olla vierasasuntoja.”

”Ai ei hotellia?” Hymyilin koko kasvoillani. ”Saadaanko me asua MUMMIN luona?”

Ihanaa!

Auttaisin häntä kaikessa, missä hän tarvitsisi apua luunmurtuman vuoksi, ja hän kyllä huomaisi, että minä olin juuri sellainen lapsenlapsi, josta hän oli aina haaveillut!

Meistä tulisi parhaat ystävät!

Näin mielessäni erityisen vierashuoneen, jonka seinillä olisi söpöjä kuvia, ehkä kissan- ja koiranpennuista. Vuoteella olisi vaaleanpunainen tilkkutäkki. Ajatella, miten innoissaan mummi varmaan odotti näkevänsä pienen mummin

tyttönsä! Ehkä sängyllä nököttäisi nukke. Minä saatoin olla vähän liian iso leikkimään nukeilla, mutta voisin tehdä niin mummin mieliksi.

Ingo oli jo murrosikäinen. Hänessä ei ollut mitään söpöä. Minä olisin varmasti mummin suosikki!

”Asiat olisivat yksinkertaisempia, jos täällä olisi hotelli”, isä puhisi itsekseen.

”On paljon hauskeempaa, että saamme asua kerrostalossa, niin ymmärrämme paremmin, millaista täällä oli sinun lapsuudessasi”, äiti sanoi reippaasti.

”Asuitko sinä tässä kerrostalossa?” minä kysyin isältä, joka näytti koko ajan huonovointisemmalta. Isän ja Ingon ei ehkä olisikaan kannattanut syödä suklaavanukasta.

”*Koko kylä* asuu tuossa kerrostalossa”, äiti selitti ja hymyili kuin se olisi tosi nerokasta. ”Kaikki asukkaat asuvat tuolla yhdessä. Täällä on talvisin valtavat kinokset. On helpompaa huolehtia siitä, että kaikilla on kaikki tarvitsemansa, kun kaikki asuvat saman katon alla.”

”Mieleetöntä”, sanoin. ”Entäs pikkutalot? Onko siellä elokuvateatterit ja kahvilat ja jäähallit ja kaikki muu sellainen?”

”Muut talot eivät ole käytössä.” Isä puhui hiljaa tallustaessaan edelläni. ”Ne ovat lähes tulkoon raunioina. Kerran kaikki oli toisin, mutta sää on muuttunut täällä niin paljon huonommaksi viime vuosikymmeninä.”

Kohotin taas katseeni kerrostaloon eikä minun enää tarvinnut siristellä silmiäni, sillä olimme tulleet sen heittämään varjoon. Koko kyläkö oli tuossa talossa?

Rakennus muistutti lähinnä Minecraftin taloa. Sellaista jättikokoista, jonka voi rakentaa kerros ja kerros kerrokselta.

Joka puolella ympärillämme parveili ihmisiä. Osa tuntui vain seuraavan perässämme, mutta useimmat kantoivat valtavia määriä tavaroita lautalta kerrostaloon. Jotkut vetivät

pieniä kärryjä. Toiset raahasivat sylissään painavia laatikoita. Katselin ympärilleni. Missä autot oikein olivat?

Mutta mitä siitä. Tapaisin ihan pian mummini!

”Synti ja häpeä”, äiti oli joskus motkottanut, kun emme olleet koskaan tavanneet mummia. Isä oli vaiennut kuin muuri.

Minä en ollut edes puhunut hänen kanssaan puhelimessa tai tietokoneella. Joskus kuitenkin saimme häneltä kirjeitä, joissa oli postimerkki, ja jotka oli kirjoitettu silkinohuelle siniselle paperille pikkuruisella käsialalla. Kirjoitus oli pientä ja tiheää ja aivan erilaista kuin kunnolliset nykyaikaiset kirjaimet.

Sinisten kirjeiden mukana oli tullut joululahjoja ja syntymäpäivälahjoja. Puolet ullaakosta oli täyttynyt tilkkutäkkipinoista. ”Käsin tehty”, äiti oli sanonut joka kerran, kun avasimme pakettimme. ”Nämä kaikki ovat käsin ommeltuja. Katsokaa nyt tätä käsityötä!”

”Siellähän ei saa heittää mitään hukkaan”, isä oli mutisut. ”Eikä iltaisin ole muutakaan tekemistä.”

Kun otti huomioon, että isä oli psykologi, hänellä oli mielestäni uskomattoman usein tietynlainen ”asenneongelma”. Joskus hänen asenneongelmansa kohdistui minun huoneeni roinaisuuteen, joskus säähän ja joskus, selvästikin, hänen omaan äitiinsä.

Edessä näkyi hissinovi, kun astuimme sisään kerrosta-loon. Totta kai, talossahan oli kaksitoista kerrosta. Mutta kolhuisen hissinoven vieressä ei näkynyt minkäänlaista nappulaa. Se oli pudonnut seinän takaiseen tyhjään tilaan. Minä yritin tiiraila reiästä sisään, mutta siellä näkyi vain pölyistä pimeyttä.

”Pitääkö meidän KÄVELLÄ ylös?” kysyin.

”Ei hätää”, isä sanoi. ”Äiti asuu neljännessä kerroksessa. Muista, Björk, ole kohtelias. Eikä niitä loputtomia... vitsejä.”

Mitä tuo oli olevinaan? Minä olin tosi hyvä kertomaan vitsejä. Ei ollut minun vikani, jos ihmiset eivät tajunneet niitä. Jos mummi olisi minulle sukua, hän kyllä osaisi arvostaa korkeatasoista huumoriani.

Nostin Mahdin syliini. Se ei oikein osannut kulkea rapuja ylös. Se vinkui hiljaa ja nuoli korvaani.

”Pidä Mahdista hyvää huolta ja pidä se hihnassa”, isä neuvoi hiljaa toiseen korvaani. ”Äiti ei... välitä lemmikkieläimistä.”

Kuinka oli mahdollista *olla välittämättä* lemmikkieläimistä? Minä puristin pienen lämpimän Mahtini tiukemmin syliini. Totta kai mummi rakastaisi sitä. Aivan niin kuin hän rakasti minua!

Olimme päässeet mummin asunnon eteen. Oven vieressä luki harmaalla seinällä suurin mustiksi maalatuin kirjaimin TALONMIES.

Isä koputti napakasti oveen ja veti minut luokseen.

”Sisään”, asunnosta mylväistiin. Isä veti syvään henkeä. Sitten hän avasi oven – ja työnsi minut edellään sisään.

PALKITTU SEIKKAILUROMAANI ISLANNISTA

Kun Björk lähtee perheineen lomalle isoäidin luo pienelle saarelle kaukana rannikolta, hän ei aavista mikä siellä odottaa. Perillä käy ilmi, että mummi johtaa saarella rautaisella otteella omavaraista yhteisöä, joka asuu valtavassa kerrostalossa. Nettiä ei ole, jokaisella asukkaalla on tarkkaan määritelty asema ja tehtävät – ja seuraava laiva pois saarelta lähtee vasta ensi vuonna! Kaupunkilaisperheen elämä muuttuu kertaheitolla.

Mutta sitten talossa alkaa tapahtua kaikenlaista outoa, ja äkkiä mummilla onkin Björkille erikoistehtävä...

*Maa*ilman lopun saari avaa WSOY:n uuden **Palkittua lasten- ja nuortenkirjallisuutta maailmalta** -sarjan, joka poimii suomalaislukijoille palkinnoilla kruunattuja käänöskirjahelmiä. Raikas, hauska ja kulutuskiittinen kertomus voitti Islannin kirjallisuuspalkinnon 2020, ja se se valittiin myös ehdolle Pohjoismaiden neuvoston lasten- ja nuortenkirjapalkinnon saajaksi 2021.

”Tulevaisuuden klassikko – muistuttaa Astrid Lindgrenin ja muiden Pohjolan lasten- ja nuortenkirjallisuuden suurnimien teoksia.”

– *Fréttablaðið*

9 789510 503164

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50316-4

Alkuperäispäällys Alexandra Buhl